

3) Artykuł 14 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym), należy interpretować w ten sposób, że ustanowiona w nim zasada ma zastosowanie do podmiotu świadczącego usługę odsyłania w Internecie, jeżeli przy świadczeniu swych usług usługodawca ten nie odgrywa czynnej roli, która mogłaby sprawić, że będzie on posiadał wiedzę o przechowywanych informacjach lub miał nad nimi kontrolę. Jeżeli wspomniany usługodawca nie odgrywa takiej roli, nie może być on pociągnięty do odpowiedzialności za treść przechowywanych przez siebie na żądanie reklamodawcy informacji, chyba że powziąwszy wiadomość o bezprawnym charakterze tych informacji lub działalności reklamodawcy, nie podjął niezwłocznie odpowiednich działań w celu usunięcia wspomnianych informacji lub uniemożliwienia dostępu do nich.

(¹) Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Die BergSpechte Outdoor Reisen und Alpenschule Edi Koblmüller GmbH przeciwko Günter Guni, trekking.at Reisen GmbH

(Sprawa C-278/08) (¹)

(Znaki towarowe — Internet — Reklama kontekstowa („keyword advertising”) — Wyświetlanie według słów kluczowych identycznych ze znakami towarowymi lub do nich podobnych linków do stron konkurentów właścicieli wspomnianych znaków — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 5 ust. 1)

(2010/C 134/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Die BergSpechte Outdoor Reisen und Alpenschule Edi Koblmüller GmbH

Strona pozwana: Günter Guni, trekking.at Reisen GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r.

mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1) — Zastrzeżenie oznaczenia podobnego do znaku towarowego lub identycznego z nim u usługodawcy prowadzącego wyszukiwarę internetową celem spowodowania automatycznego wyświetlenia się na ekranie, w wyniku wpisania tego oznaczenia jako słowa wyszukiwania, reklamy towarów lub usług identycznych z towarami lub usługami, dla których dany znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobnych („keyword advertising”) — Kwalifikacja takiego używania znaku jako używania, którego właściciel tego znaku może zakazać

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego jest uprawniony do zakazania reklamodawcy reklamowania według słowa kluczowego identycznego ze wspomnianym znakiem lub do niego podobnego, które ów reklamodawca wybrał bez zgody tego właściciela w ramach usługi odsyłania w Internecie, towarów lub usług identycznych z towarami lub usługami, dla których rzeczony znak został zarejestrowany, jeżeli reklama ta nie pozwala lub z trudnością pozwala przeciętnemu internaucie na zorientowanie się, czy towary lub usługi, których ona dotyczy, pochodzą od właściciela znaku lub z przedsiębiorstwa powiązanego z nim gospodarczo, czy też przeciwnie, od osoby trzeciej.

(¹) Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Ischia — Włochy) — Rosalba Alassini (C-317/08) i Filomena Califano przeciwko Wind SpA (C-318/08), Lucia Anna Giorgia Iacono przeciwko Telecom Italia SpA (C-319/08) oraz Multiservice Srl przeciwko Telecom Italia SpA (C-320/08)

(Sprawy połączone C-317/08 do C-320/08) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Zasada skutecznej ochrony sądowej — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/22/WE — Usługa powszechna — Spory pomiędzy użytkownikami końcowymi i dostawcami — Obligatoryjna próba pojednania pozasądowego)

(2010/C 134/04)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Ischia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rosalba Alassini (C-317/08), Filomena Califano (C-318/08), Lucia Anna Giorgia Iacono (C-319/08), Multiservice Srl (C-320/08)

Strona pozwana: Telecom Italia SpA (C-317/08), Wind SpA (C-318/08) Telecom Italia SpA (C-319/08), Telecom Italia SpA (C-320/08)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Giudice di Pace di Ischia — Wykładnia dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51), dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. L 171, s. 12) i art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka — Spory w zakresie usług łączności elektronicznej pomiędzy użytkownikami końcowymi i operatorami dotyczące naprawienia szkody poniesionej w wyniku zarzucanego niewykonania umowy, której przedmiotem była usługa telefoniczna świadczona przez operatora — Przepisy krajowe przewidujące obligatoryjną próbę zawarcia ugody, poprzedzającą wniesienie powództwa sądowego — Możliwość wytoczenia powództwa sądowego bez podjęcia próby zawarcia ugody

Sentencja

- Artykuł 34 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) powinien być interpretowany w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego, na mocy których spory w zakresie usług łączności elektronicznej pomiędzy użytkownikami końcowymi i dostawcami rzeczonych usług dotyczące praw przyznanych w tej dyrektywie muszą być przedmiotem obligatoryjnej pozasądowej próby zawarcia ugody jako warunku dopuszczalności powództwa sądowego.
- Zasady równowagi i skuteczności, a także zasada skutecznej ochrony sądowej, również nie sprzeciwiają się przepisom krajowym narzucającym w przypadku takich sporów uprzednie przeprowadzenie postępowania pojednawczego, o ile postępowanie to nie prowadzi do wydania decyzji wiążącej dla stron, nie opóźnia w istotny sposób wniesienia powództwa sądowego, powoduje zawieszenie biegu przedawnienia dochodzonych praw i nie wiąże się z ponoszeniem kosztów przez strony, chyba że koszty te są nieznaczne, pod warunkiem wszakże, iż droga elektroniczna nie stanowi jedynej drogi dostępu do rzeczonych postępowania pojednawczego i że dopuszczalne jest zastosowanie środków tymczasowych w szczególnych przypadkach, kiedy wymaga tego nagła sytuacja.

(¹) Dz.U. C 236 z 13.09.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Société Olympique Lyonnais przeciwko Olivierowi Bernardowi i Société Newcastle UFC

(Sprawa C-325/08) (¹)

(Artykuł 39 WE — Swobodny przepływ pracowników — Ograniczenie — Zawodowi piłkarze — Obowiązek podpisania pierwszej umowy w charakterze zawodowego piłkarza z klubem, który piłkarza wyszkolił — Zasadzenie od piłkarza odszkodowania z powodu naruszenia tego obowiązku — Uzasadnienie — Cel polegający na wspieraniu naboru i szkolenia młodych piłkarzy zawodowych)

(2010/C 134/05)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Olympique Lyonnais

Strona pozwana: Olivier Bernard i Société Newcastle UFC

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 39 WE — Przepis krajowy zobowiązujący piłkarza do wypłacenia odszkodowania klubowi, który go wyszkolił, jeżeli po zakończeniu okresu szkolenia podpisuje on w charakterze zawodowego piłkarza umowę z klubem innego państwa członkowskiego — Przeszkoda w swobodnym przepływie pracowników — Możliwość uzasadnienia takiego ograniczenia koniecznością wspierania naboru i szkolenia młodych piłkarzy zawodowych

Sentencja

Artykuł 45 TFUE nie stoi na przeszkodzie systemowi, który w celu zrealizowania celu polegającego na wspieraniu naboru i szkolenia młodych piłkarzy gwarantuje klubowi szkoleniowemu odszkodowanie w przypadku, gdy młody piłkarz podpisze, po zakończeniu swojego okresu szkoleniowego, umowę w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że system ten jest w stanie zagwarantować realizację tego celu i nie wykracza poza to, co konieczne do osiągnięcia tego celu.

Dla zagwarantowania realizacji tego celu nie jest konieczne uregulowanie, takie jak w sprawie przed sądem krajowym, zgodnie z którym obiecujący gracz, który po zakończeniu swojego okresu szkoleniowego podpisze umowę w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego, ryzykuje, że zostanie od niego zasądzone odszkodowanie, którego wysokość jest obliczana bez związku z rzeczywistymi kosztami szkolenia.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.9.2008.